

"Kandidaat nummer vier"

"En dan nu de eerste vraag. Wat is zwaarder: Drie kilo zout of ijzeren buis met een gewicht van twee kilo?" vroeg de presentator. Samen met de drie andere deelnemers van deze televisiequiz drukte ik op het antwoordknopje. Gelukkig voor mij lichtte mijn desk als eerst op.

"Drie kilo zout." gaf ik als antwoord.

"Dat is helemaal goed! Dan bent u vandaag de eerste deelnemer die een punt krijgt." vertelde de presentator mij. Het publiek begon te klappen, en dat stemde mij behoorlijk gelukkig. Al keerde de concentratie weer terug. Dit was pas de eerste vraag van een heleboel, dus zeker van mijn overwinning was ik nog totaal niet.

"De volgende vraag is een zeer eenvoudige, dus daarom zou ik aan jullie allen willen vragen om jullie vingers alvast zo dicht mogelijk bij de knop te houden." waarschuwde de presentator ons. Ik zag dat mijn tegenstanders alle drie hun dominante hand boven de knop lieten zweven, waarna ik dit voorbeeld ook maar volgde.

"Welke vrouw is de knapste van dit gehele land? U kunt kiezen uit de volgende drie vrouwen: 1) De oudste dochter van de dictator. 2) De jongste dochter van de dictator. Of 3) De vrouw van de dictator."

Deze vraag stond mij niet aan. Niet alleen omdat ik van mening was dat die drie vrouwen nou niet bepaald de drie mooiste van het land waren. Er was ons een eenvoudige vraag beloofd, maar volgens mij waren alle drie de mogelijkheden zo ongeveer even lelijk. Als je ze zou bewerken met een ijzeren buis van twee kilo, zouden ze er moeilijk lelijker op kunnen worden. De situatie werd frappanter, daar er allerlei geluidjes klonken die impliceerden dat alle deelnemers op hun respectievelijke knopjes gedrukt hadden. Ook lichtte al onze deskjes op, maar geen van ons had daadwerkelijk gedrukt.

"Wat een spanning! Jullie drukten alle vier precies tegelijkertijd! Dan neem ik, de presentator, het heft in eigen hand en kies ik zelf met behulp van de Zweedse versie van iene miene mutte. Ahem." schraapte de presentator zijn keel.

"Ole, dole, doff. Kinke, lane, koff. Koffe, lane, binke, bane. Ole, dole, doff!" zong hij, min of meer. Bij de laatste doff wees hij mij aan. Hoewel ik er redelijk zeker van was dat mijn antwoord goed kon zijn, zei ik maar dat het nummer één moest zijn. Ondertussen was ik eigenlijk al vergeten wie nummer één ook alweer was.

"Ja! Uitstekend! Het was inderdaad 1) De oudste dochter van de dictator! Deelnemer vier, u bent lekker bezig vandaag!"

Daar begreep ik dus weinig van. Wat was er nu goed aan dit antwoord? De oudste dochter van de dictator was de veertig reeds gepasseerd en deed zichtbaar niet veel meer dan haarzelf volstoppen met lekkernijen. Ook waren er hints van gezichtsbehang aanwezig. Als deze vrouw de mooiste van het land was, dan was er iets goed mis.

"Dan nu de volgende vraag. Als er Tasmaanse duivels wonen op Tasmanië, wat woont er dan op Paaseiland? Let wel, deze vraag werd bedacht door onze grote leider zelf!" verkondigde de presentator met trots. Nauwelijks was hij uitgesproken, of de desk van kandidate nummer twee lichtte op. Deze jongedame was minstens duizend keer knapper dan de drie opties die gegeven werden door de presentator bij de vorige vraag. Toch stond zij er gek genoeg niet tussen.

"Paashazen?" antwoordde zij met enige twijfel in haar stem. Wat volgde was het geluid van een toeter die die dag nog niet eerder had geklonken. De kleur van haar desk veranderde van de standaard blauwe kleur, naar een rode. Dit wilde zeggen dat haar antwoord als onjuist werd gezien.

"Het spijt mij zeer, kandidate nummer twee, maar dat is niet goed. Het ziet er naar uit dat iemand anders het juiste antwoord zal moeten geven. Kandidaat vier, u bent behoorlijk goed bezig vandaag. Zou u wellicht een gokje willen wagen?"

Deze vraag overviel mij nogal, maar omdat ik toch al een redelijke voorsprong op had gebouwd, wilde ik wel een gokje wagen.

"Gewoon, mensen?" zei ik dan maar.

"Fantastisch! Weer goed! Bovendien, kandidaat nummer vier, was dit de Goddelijke vraag, bedacht door

onze grote leider zelf! Dit wil zeggen dat u in één keer vijf punten rijker bent!"

De andere kandidaten keken mij aan alsof ik de boel aan het belazeren was, maar ook ik wist van niks. "De volgende vraag. Wat voor een persoon is het hoofd van de regering? U kunt kiezen uit de volgende drie opties. Is hij een: 1) Een fantastisch persoon, 2) een geweldig persoon, of 3) een groots persoon." Ik begon zo langzamerhand het gevoel te krijgen dat de mensen die bij de staatstelevisie werkten niet heel erg veel inspraak hadden bij het samenstellen van de vragen. Misschien waren er wel helemaal geen redactieleden die zich bezighielden met de vragensamenstelling, maar deed de dictator zelf alles. Hoewel onze dictator ook best wel wat goede dingen gedaan heeft, in het verleden, was dit voor mij wat teveel van het goede. Om deze reden besloot ik om maar niet meer serieus aan de quiz deel te nemen, in de hoop dat de overige deelnemers mij bij zouden benen en één van hen kon winnen.

"Stop maar met nadenken, kandidaten één, twee en drie, want ik kan aan het gezicht van kandidaat vier al zien dat hij het goede antwoord weet. Nummer drie was uiteraard correct!" jubelde de quizmaster, zonder dat ik ook maar een woord gezegd had. De punten die aan mij gegeven werden, zorgden ervoor dat ik nu niet meer te achterhalen viel.

"Dan zit de quiz er nu op en is het tijd voor het leuke spul voor kandidaat vier!" sprak de presentator. Ik werd door een productie-assistent achter mijn desk vandaan geplukt en bij een deur neergezet.

"Kandidaat nummer vier, achter deze deur kunt u uw prijs ophalen! Al enig idee wat dat zou kunnen zijn?" Ik schudde met mijn hoofd van niet. Ergens leek het mij dat ik voor de gek gehouden werd, of misschien iets moest doen waar ik helemaal geen zin in had. Anderzijds sprak het winnen van een prijs mij wel degelijk aan. De vorige winnaar van dit programma kreeg een zak met drie kilo zout mee naar huis. Ontzettend handig voor hem, daar hij een cafetaria uitbaat. Toen ik mij dit weer herinnerde hoopte ik op een soortgelijke nuttige prijs. Misschien kreeg ik wel een ijzeren buis van een kilo of twee mee. Zoiets kan een mens altijd wel gebruiken. Hoe dan ook, achter de deur zou ik in ieder geval *iets* vinden, valkuil of prijs.

De deur werd geopend en men maande mij aan om vooral door te lopen. Ik kwam terecht in een soort luxueus ingerichte kantooruimte. Daar, in het midden van deze kamer, zat de dictator in een bubbelbad. Hij werd geflankeerd door twee dames die ik beiden niet kon herkennen als zijn vrouw. In twee leren stoelen zaten de beide dochters van de dictator. In het echt zagen ze er nog lelijker uit dan op de foto's die van hen bekend waren.

"Wie ben jij nou weer?" vroeg de dictator aan mij, terwijl hij zijn sigaar even uit zijn mond verwijderde.

"Kandidaat nummer vier." zei ik zachtjes.

"Ah ja! De winnaar! Nou, makker, ik heb goed nieuws voor je. Je hebt de hand van mijn oudste dochter gewonnen!" riep hij vrolijk uit. Ik keek richting de dochter in kwestie en zag dat ze geforceerd glimlachte. De dictator kon zien dat ik niet al te gelukkig was met mijn prijs.

"Wil je niet?" vroeg hij dan ook. Ik schudde met mijn hoofd.

"Mijn jongste dochter dan?" Weer schudde ik. De dictator zuchtte eens diep, en wenkte naar één van zijn beveiligingsmensen. Die knikte en verliet het kantoortje.

"Hij gaat nu je troostprijs halen. Maar deze moet je echt accepteren, hoor. Anders gaan we problemen krijgen." waarschuwde hij mij. Niet veel later kwam de man die even eerder de ruimte verlaten had terug met een ijzeren buis in zijn hand. Zo naar ik schatte woog het object een kilo of twee.

© mei 2015, Timmeeh, BasicPublishing.nl